

som dette. Den ærede Minister har i det Foredrag, hvormed han indledede og forelagde Lovudkastet, til Beviis for, at de, der meente, at vor Stilling var forvovlet, som han sagde, havde Ret, anført, at vi paa Verdensmarkedet nøde en god Credit, hvilket viste, at Andre ikke troede, at vor Stilling var saa vanffelig, som maaffes Mange hos os troe, og til Beviis her paa udhøvede han, at Entreprenuren for Sernbanen vil tage Papirer, kongelige Obligationer, og at han vil modtage dem til en saa høi Cours, at naar man sammenligner denne med de Vilkaar, hvorunder andre Lande afflutte Laan paa Verdensmarkedet, saa vil det deraf fremgaae, at man havde en stor Tilid til vor finansielle Stilling og til vor Stilling overhovedet; men den ærede Minister har efter min Formening høilig Ret i at fremsætte den Cours, hvortil Entreprenuren er villig til at modtage disse Papirer, som eensbetydende med Coursen for Afslutningen af et Laan. Ministeren sagde: „Regjeringen har altsaa Valget mellem, at betale i rede Penge eller i kongelige Obligationer til Coursen 96. Naar vi sammenligne dette med de Laan, der affluttes af andre Lande, haaber jeg, det vil vise sig, at hvor forviklede og vanffelige vore Forhold end ere, ansees vor Stilling dog ikke for forvovlet paa Europas Pengemarked.“ Naar det var lykkedes den ærede Minister paa Europas Pengemarked at afflutte et Laan paa 15 à 16 Millioner paa saadanne Vilkaar, saa vil det ganske vist være et Beviis paa en god Mening om vor Tilstand, men deri, at en Sernbanean-entreprenør ved en Forretning, hvorpaa han ikke indlader sig, uden at der med denne Forretning er forbundet en klækelig Fordeel for ham, gaaer ind paa at tage et Papir til en Cours, som vilde være høi, ifald den betegnede den Cours, hvortil man kunde erhverve et Laan paa Verdensmarkedet, ligger ikke det Beviis, som den ærede Minister deri har søgt, thi, som han ogsaa selv sagde, med en engelsk Entreprenør kan man faae det, som man vil, blot at man betaler. Betaler man godt paa andre Punkter, giver man ham Nødiget for Skinner, for Sveller o. s. fr., saa kan han Intet have imod at modtage Papirer til en Cours, hvortil han ellers ikke vilde modtage dem. Jeg beklager derfor, at jeg ikke kan finde

den Betryggelse, som jeg ønskede, at der maatte ligge i de Yttringer, der ere fremsættede af den ærede Minister; jeg vil ikke tillade mig at bruge stærke Udtryk ligeoverfor en Mand, mod hvem jeg personlig er saa vel stemt, som jeg kan være imod Nogen, men hvis jeg havde tilladt mig at føre en saadan Tale som den, den ærede Minister har ført ved at argumentere saaledes, som han har gjort, vilde det ikke overraske mig, ifald han da til mig havde sagt, at lige Udtalelser ikke kunde være Resultatet af en alvorlig Overveielse.“

Jeg skal nu gaae over til at betragte den finansielle Stilling noget nærmere, men jeg stoler i saa Henseende ikke fuldkommen paa mig selv, og derfor har det været mig saameget glædeligere, at kunne finde en Autoritet, som jeg troer ikke vil blive forkastet her i Salen, og som navnlig den ærede Minister ikke vil forkaste, da han, ligesom mange Andre, vil være overtydet om, at det, jeg snart skal have den Ære at anføre, i sin Tid er blevet anført af en Mand, som den Gang var og endnu er det nuværende Ministerium venligt findet, og som derfor ikke har anført eller opstillet Noget i den Hensigt, at det skulde kunne bruges til Skade for det.

Den ærede Rigsdagsmand, hvis Yttringer jeg nu skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, er Rigsdagsmanden for Ribe Amts 2den Valgtreds (H. Hage). Han htrede ifjor under første Behandling af Sernbaneloven nogle Ord, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse; det af hans Foredrag, som jeg behøver at oplæse, er ikke Meget, men jeg troer, det er nødvendigt at give det ordret, for at jeg ikke skal komme til at tage Noget fra eller lægge Noget til. Han sagde: „Spørgsmaalet bliver jo nu, naar man skal gaae ind paa et Sernbanesystem, hvorledes man skal stille sig; dette er for mig Hovedsagen. Jeg har allerede ved Finantslovens første Behandling, da der var Tale om Sernbanen, tilladt mig at antyde, at jeg ansaae det for overordentlig farligt under vore nuværende finansielle Forhold“ — det var Forholdene ifjor — „at gaae ind paa et Garantisystem eller Obligationssystem.“ — Den